

nima nič od tega, kar smo o Nemcih našeli. In sedaj nam bočejo še celo iz malih šol slovenščino tavun potisniti, da ubogi slovenski človek niti slovenskih molitvenih knjižic nebi mogel brati, kakor se to uže godi na Koroškem in pri nas v Mahrenberškem okraji, potem okoli Maribora, zlasti v sv. Magdalenskej fari.

Sicer so nam svitli cesar podpisali jednokopravnost milene naše slovenske govornice v uradih, šolah in javnem življenju. Žali Bog, da ostaja vse le preveč na papirju. Kakor upreženemu konju nam kažejo pravice pa v resnici ne dajo nič. Najhujši nasprotnik pa je nemško-liberalni zbor v Gradcu.

L. 1862 je slovenski poslanec, blagi gsp. Herman zahteval, naj se Slovincem v narodnem obziru tudi kaj privošči. Zbor sklone priznavši upravičene zahteve Slovencev gledè deželni jeziki v šolah in uradih, odboru naložiti v tej reči prišedše pritožbe slovenskega prebivalstva presoditi in pouzročiti, da se jim ustreže. To bi bilo ja še precej milo, pa zgodilo se ni nič. Toda kmalu zglesi se, drugačna pesen. L. 1863 stavi namreč g. Herman sledeči predlog: odboru se naloži ukrenoti vse, kar je potrebno, da se praktično (resnično) izvede jednokopravnost Slovencev tako, da slovenščino res v šolah in uradih uvedejo, in o učinkih naj prihodnjemu zborovanju poroča. Ta edino koristni predlog so nemški liberalci — zavrgli!

L. 1865 dobi g. Herman pomagača, g. dr. Razlaga. Kakor ptujskim Slovincem čast dohaja, da so prvi izvolili g. Hermana, smejo se vrli Savinčjanje ponašati, da so prvi zavedno izvolili slovenskega poslanca v Gradcu, namreč g. dr. Razlaga. Obadva vprašata vlado zastran narodnih pravic Slovencev pa ne dobita ugodnega odgovora. In l. 1866 pritisnejo Nemcem v pomoč nemškutarji, Slovenci sramujoči se svoje slovenske matere. Laskajoči se nemškej mačehi in pluvajoči v lastno skledo so po nemčurjih v graškem deželnem zboru slinavo beračili, naj se slovenščina izpahne iz malih šol. Ti nesrečni Judeži bili so iz mariborskega in sv. lenartskega okraja. Večina jih je uže mrtva in torej nečemo jih po imenu navajati. Niso vredni tega.

L. 1868 imeli smo 8 slovenskih poslancev in ti so živahno začeli borbo za Slovence, zlasti g. dr. Jož. Vošnjak. Vprašali so vlado večkrat namreč 1868, 1869 in 1870 javno in vložili mnogo prošenj l. 1868 in 1869, naj se za spodnji Štajer vstanovi poseben oddelek c. k. namestni. Naposled so naši poslanci vlado vprašali dne 12. oktobra 1869: bili jej ne kazalo vse pokrajine, kder Slovenci prebivajo, združiti veno uprav-

no skupino t. j. sedanje deželske meje bi pri starem ostale, samo Slovenci bi imeli v njih vkup in za se c. k. namestnika itd. Vlada je premišljevala leta dni in še le dne 3. sept. 1870 odgovorila, da jej to ne ugaja.

Važen pa je odgovor, kateri je 19. sept. 1868. dal slovenskim poslancem c. k. namestnik: razven 5 občin so na slovenskem Štajerskem vse zahtevale, naj se v malih šolah tudi nemščina uči (nimamo nič zoper to, naj le tega tako ne zavijajo, kakor Moge pri sv. Lovrenci v puščavi, ki napravi iz slovenske želje, da se nemščina naj uči, takoj, naj se uči nemški t. j. „Unterrichtssprache deutsch“ ter slovenščina pahne iz šole. Uredn.) in zastran uradovanja si vlada resnično prizadeva željam Slovencev zastran slovenščine v uradih ustrežati ter jemlje na to ozir pri nastavljanju uradnikov političnih, finančnih, sodnijskih, tudi pri advokatih in notarjih, vrhu tega je zaukazala, da morajo politični uradi slovenske uloge sprejemati in reševati.

Do l. 1873 volil je deželni zbor državne poslance na Dunaj, zvečinoma liberalce, med njimi neumrljivega Waserja, izmed Slovencev pa enkrat Lipolda in Lenčeka. Od l. 1873 naprej volijo volilci državne poslance sami. Sprva smo izvolili g. Hermana in dr. Vošnjaka, potem pa Hermana, Vošnjaka in Goedelna in po smrti g. Hermanovej č. g. Božidara Raiča. Od tiste dobe smo Slovenci glavno borbo za svoj obstanek in napredek preložili iz Gradea, kder pod liberalizmom itak nič ne dobimo, na Dunaj, kder imamo pomočnikov: Čehe, Poljake in nemške konservativce. Zato so se deželni naši poslanci v Gradcu samo l. 1874 zglasili zoper raztoče nemčurjenje v šolah in leta 1883 zoper rogoviljenje nemškega šulvereina.

(Dalje prih.)

Smešnica 21. Tone vpraša sosednega Franceta. Ali veš kaj se je „celjskemu lisjaku“ zgodilo, da se tako kiselo drži? Mrzlica ga trese pravi France, ker so se mu bodoči poslanci zagrozili, da mu rep odsekajo.

Razne stvari.

(Mariborski „purgerji“) uže celi teden po okolici letajo in se vozijo, zlasti lačen je Zwetler, Bankalari, da slovenskih kmetov nalovijo v nedeljo za svoj „purgarski bauernverein“. Vsak komandira svoje viničarje in hlapce, naj pridejo, da bode „mehr Bauern“. Celó v sv. Lenartski in Bistriški okraj in po Dravskem polji lovijo kakor zdijvjeni norci kmete. No, to bo smešen „bauernverein“ samih slovenskih lačenbergerjev, nemškutarjev združenih z meščanskimi rogovileži. To je le kmet-

ske zapeljevanje nemčurske in liberalne mreže. Na pravo korist kmetškemu stanu ne more biti. Le slabo blago Jud sleparski ponuja.

(Grdo lažejo) kmetom mariborski rogo-vileži, ako pravijo, da jih Slovensko društvo vabi v nedeljo 25. t. m. v Maribor. To ni res. Slovensko društvo ta den nikogar ne vabi. Rogovileži nesramno lažejo, da bi naše kmete leži zapeljali. Sploh pa liberalni „purgarski bau-ernverein“ ni za kmete, najmenje za slovenske. Na Nemškem so zraven le liberalni advokati, krčmarji, kramarji, pisarji in takšni kmetovavci, ki so hlače prodali ali celo na nič prišli. Pravih kmetov ne bo lahko kateri v Maribor prišel nastavljenih cigar kadit in pira žlempat in svoj narod in stan oškodovati. Prihodnjč jih naznamimo, kateri se bodo dali zapeljati; pijane muhe in nemškutarje pa lačnim liberalcem itak privoščimo.

(Vprašali) bi naj v nedeljo pri „bau-ernvereinu“ Schmidererja, zakaj on ni iz Seidl- na iztirjal tistih 4000 fl., katere je ta pri „kreisantu“ še zmiraj dolžen in zakaj Mari- borčani trikrat volijo v „Bezirksvertretung“ kmetški ljudje pa samo enkrat, ker je uže vsak kočljav v mestu veliki posestnik?

(Nameščen) je g. Mih. Levstik kot učitelj v Mozirji, g. Fr. Dernač kot podučitelj v Slov. Bistrici.

(Nesramnost). Celjska vahterca pravi, da bodo Slovencem vselej cesarsko zastavo proč vzeli, kadar bi jo razvili. Vemo pa sedaj iz večih liberalnih listov, da le nemčurjem in pruskom avstrijska, cesarska zastava v oči bode! Slovenci se celjske žabe ne bojimo in bodemo cesarju in njegovej zastavi vselej zvesti.

(Nesreče). V Strasgojncih je 10 posest- nikov pogorelo, pri sv. Ani v Teharjih začel gozd goreti pa žandarji so ogenj zadušili. He- lene Gorišekove otrok je v Jurkloštru v stu- denec pal in utonil.

(V Dramljah) so roparji v farno cerkvo vdrlji prte z altarjev pobrali, darilnice pa niso mogli odpreti, kder je bilo 20 fl.

(Razpisano) je nadaljevanje nove ceste od slov. bistrške železniške postaje do Peček, 2184 metrov za 6584 fl.

(Brežiška hranilnica) jemlje $5\frac{1}{2}$ pro- centa, daje $4\frac{1}{2}$. Mudnim plačevalcem obrestij računi $6\frac{1}{2}$.

(Prestavljen) je adjunkt Morokutti v Slov. Bistrico, v Gornji grad pa adjunkt Bouvier.

(„Slovenec“) poroča, da so celjski nem- čurji po 4 fl. plačevali za pot v št. Jur ob juž. železnici, tukaj kupili 10 sodov pive. Vsak bi smel piti zastonj, če se vpiše v šulverein. Celj- ski dr. Higersberger je hripal v kmete pa za- stonj in tudi „lisjak“ je hotel govoriti pa mu niso pustili; kmetški prijatelj (?) bil je od kme- tov ob tla vržen, in rep potlačen.

(Častni kanoniki) postali so čč. gg. dekan Martin Stranjšak, Tomaž Rožanc in Martin Ivanc.

Loterijne številke:

V Gradci 17. maja 1884: 30, 44, 13, 25, 34
Na Dunaji „ „ 68, 20, 83, 16, 76
Prihodnje srečkanje: 31. maja 1884.

Podučiteljska služba

na četirirazrednici Ptujске okolice (Umgebung Pettau) III. plačilnega razreda je izpraznjena. Prosilci nemškega in slovenskega podučevanja zmožni naj svoje prošje do 10. julija 1884 pri krajnem šolskem svetu Ptujске okolice vložijo.

Okrajni šolski svet v Ptuiju,

dne 28. aprila 1884.

3-3

Zahvala.

Vsem prijateljem in znaneem, ki so v kratki bolezni in smrti, ter udeležjenem pogrebu moje lju- beznjive in nepozabljive hčerke

Eme Vidic,

meni skazali srčno sočutje, izrekam tem svojo naj- presrečnejšo zahvalo.

V Št. Pavlu v Savinjski dolini dne 17. maja 1884.

Josip Vidic,
nadučitelj.

Gospodarske mašine

priporoča

J. Pfeifer v Hočah

(Kötsch, Südbahn, Steiermark),

mlatilnice, ročne pa tudi da jih druge sile gonijo, s posebno napravo za čisto mlačenje, za kar je 1 delavca treba, trijere, ki izvežajo kokol, grašico, grah vsake kolikosti. rezne mašine najnovej- šega stroja, koruzolušnike, škropilnice za gnojnice, drozgaluice, preše za droži, samopisne tiskarnice, orodje vsake vr- ste, šivalnice, izvrševanje iznajdeb, iz- delovanje vsakojakih modelov.

Popravila po ceni. Poročtro 3 leta za vsako mašino.